

po chvíli jako by se vzpamatoval, jeho naličené tváře pokryla živější červeň, koutky úst se zvedly jakoby v úsměvu, oči v důlcích se začaly otáčet, rovnoměrně a důstojně se obracel kolem dokola, jednoho po druhém obdařoval zářivým úsměvem. Pohoršeně od něho ustupovali. Ta recidiva císařského majestátu v okolnostech tak nepříhodných vyvolala nejhorší dojem.

„Nechte toho, Sire,“ řekl jsem, „nepochybují, že dokonale ovládáte dvorní ceremoniál, ale teď na to není vhodná doba.“

Chtěl jsem vám přecíst, vážení pánové, i tobě, infantko, svou abdikační listinu. Abdikuji na celé čáře. Ruším triumvirát. Skládám regentství do Rudolfových rukou. A vy, šlechtění pánové,“ tu jsem se obrátil k svému štábu, „jste volni. Měli jste nejlepší úmysly a já vám vřele děkuji jménem idey, naší sesazené idey,“ slzy se mi zatřpytily v očích, „která přese všechno . . .“

V té chvíli se kdesi nablízku rozlehl výstřel. Všichni jsme obrátili hlavy tím směrem. Pan de V. stál, v ruce kouřící pistoli, podivně strnulý a šikmo zakloněný. Ošklivě se ušklíbl. Náhle se zachvěl a padl na tvář. „Otče, otče!“ zvolala Bianka a vrhla se k němu na zem. Nastal zmatek. Garibaldi, který se jako starý praktik vyznal v zraněních, nešťastníka prohlédl. Koule prolétla srdcem. Piemontský král a Mazzini jej vzali opatrně v podpaždí a položili na nosítka. Bianka, podpíraná Rudolfem, vzlykala. Černoši, kteří se teprve teď shromáždili pod stromy, obstoupili svého pána. „Massa, massa, náš dobrý massa,“ bědovali sborem.

„Tato noc je vskutku osudná!“ zvolal jsem. „Nebude to v jejích památných hodinách poslední tragédie. Doznávám, že toto jsem

nepředvídal. Ukřivdil jsem mu. V jeho hrudi bilo vlastně šlechetné srdce. Odvolávám svůj úsudek o něm, krátkozraký a zaslepený. Byl možná dobrým otcem, dobrým pánem svých nevolníků. Moje koncepce i zde zkrachovala. Ale beze stínu žalu ji opouštím. Rudolfe, tobě připadá úkol uchlácholit Biančin smutek, milovat ji dvojnásobnou láskou, nahradit jí otce. Zajisté jej budete chtít vzít s sebou na palubu, utvoříme průvod a ubírejme se k přístavu. Loď vás už dávno svolává hlasem sirény.“

Bianka opět nasedla do kočáru, my na koně. Černoši vzali nosítka na ramena a ubírali jsme se k přístavu. Kavalkáda jezdců uzavírala tento smutný pochod. Bouře se za mé promluvy utišila, světlo pochodní otevíralo v nitru lesa hluboké škvíry, protáhlé černé stíny v stovkách přelétaly po stranách i nahoře a velkým půlkruhem zacházely za našimi zády. Posléze jsme vyjeli z lesa. V dálce již bylo vidět parolodí a její kola.

Už nezbývá mnoho co dodat, náš příběh končí. Za pláče Bianky i černochoů bylo odneseno tělo zemřelého na palubu. Naposled jsme se seskupili na břehu. „Ještě jedna věc, Rudolfe,“ řekl jsem, chytaje ho za knoflík kabátu. „Odjíždíš jako dědic obrovského jmění, nechci ti nic vnucovat, to spíše já bych se měl postarat o bezstarostné stáří těchto zde přítomných hrdinů lidstva, ale bohužel jsem nuzák.“ Rudolf okamžitě sáhl po šekové knížce. Krátce jsme se opodál poradili a rychle jsme se dohodli.

„Pánové,“ zvolala jsem, obraceje se k své gardě, „tento můj spanilomyslný přítel se rozhodl napravit můj čin, jenž vás zbavil střechy nad hlavou. Po tom, co se stalo, vás nepřijme už žádné panoptikum,